

A sentimental Beatles-journey – vier vrienden op de Puch naar Liverpool

Een groepje vrienden die niet alleen een passie voor de Puch delen, maar ook voor de muziek uit hun tienerjaren. Zij kwamen elkaar voor het eerst tegen op het Rock and Roll Street Festival op Terschelling. Het klikte. Het festival werd een jaarlijks terugkerende traditie die ze uitbreidden met dagtripjes op de Puch. Een idee dat al heel lang sluimerde, kreeg in 2022 eindelijk zijn beslag: een bedevaart naar het mekka van de Beatles. Op de Puch naar Liverpool. Een prachtig avontuur dat ook onverwacht een test werd van de hechte vriendschap tussen Fred, Hans, Jan en Kees.

Fred had het voorwerk al in 2020 gedaan. Het draaiboek met de route van Newcastle naar Liverpool lag klaar. De overnachtingen onderweg waren geselecteerd en geboekt. De tickets voor de boot gereserveerd. Ze konden zo van start gaan. Als de lockdown geen spelbreker was geweest. Het draaiboek verdween in de kast. Tot 15 mei 2022. Toen ging het avontuur van start. In tien dagen van IJmuiden via Newcastle door de Yorkshire Dales in zeven etappes naar Liverpool en weer terug. Uit en thuis, vanaf IJmuiden gerekend, ruim achthonderd kilometer.

Niet alleen de route was goed voorbereid. Hans was het zwaarst beladen met gereedschap en reserve-onderdelen. Geen overbodige luxe, zo zou blijken. Voordat de reis echt was begonnen, sloeg het pechvirus voor het eerst toe. Jan kreeg thuis zijn brommer met geen mogelijkheid aan de praat. Kees was de redder in de nood door zijn reservebrommer ter beschikking te stellen.

MAANDAG 16 MEI

Het was genieten van de Noord-Engelse Yorkshire Dales. Totdat het lieflijke heuvelandschap wat hoger en steiler (tien tot

vijftien procent) werd en drie Puchs de conditie misten om de top te halen. Alleen Hans reed moeiteloos omhoog en kon op zijn gemak en genietend van een shaggie toezien op wat er verder ging gebeuren. (Fred realiseerde zich toen dat hij de route beter niet op een wegenkaart had kunnen uitstippelen, maar op een kaart met de hoogtelijnen. Wijsheid achteraf die we hebben onthouden voor een volgende keer.)

De oplossing voor dit probleem was een menselijke krachtsinspanning. De drie 'pechvogels' duwden de drie brommers met handkracht een voor een telkens zo'n honderd meter omhoog. Een systeem dat ze bij iedere steile heuvel moesten toepassen. Zo werd het ook nog een beetje een fitnessvakantie die heeft bijgedragen aan onze conditie.

De eerste dag was ook een kennismaking met de Engelse regen als attractie. Een pub – zo waar open, maar de luxe daarvan beseften we toen nog niet – bood een gelegenheid tot schuilen en het nuttigen van een bak warme koffie. Maar koffie stond hier niet op de kaart. Wat het vooruitzicht van thee

voor ons, verzopen Nederlanders, betekende, was waarschijnlijk moeiteloos van onze gezichten af te lezen. De pubmevrouw bleek opeens bereid voor ons een uitzondering te maken en zette een pot koffie. Toen we wilden afrekenen, kon dat niet.. De koffie was van het huis.

We overnachtten in een jeugdherberg in Ninebanks, maar we moesten eerst de koppelingsplaat van Kees zijn brommer vervangen die verbrand was.

DINSDAG 17 MEI

De stop voor de lunch onderweg naar Maulds Maeburn was een confrontatie met het weerbarstige openingsbeleid (of is *sluitingsbeleid* in dit verband toepasselijker?). De pub in het dorp was gesloten. En we hadden al gauw in de gaten dat het de enige eetgelegenheid was. Een behulpzame Engelsman verwees ons naar een volgend dorp. Al waar we op dezelfde manier *op de koffie* kwamen: pub gesloten. Goede raad was niet duur. Bespaarde zelfs de kosten van een lunch. Want we kwamen opnieuw een behulpzame Engelsman tegen die kennis nam van onze tegenslag. Niet aarzelde en ons uitnodigde en in zijn tuin trakteerde op een uitgebreide lunch van sandwiches en koud bier.

Vanaf het begin waren we gespitst op de dringende waarschuwing van Fred: volg nooit maar dan ook nooit borden die naar een M-way wijzen. Want voor je het beseft, rij je op je brommer op de snelweg tussen de auto's. Toch trof dat noodlot Jan en Kees. Fred zag vanuit de achterhoede dat drie man richting de snelweg bromden. Zijn alarmerende waarschuwingskreet bereikte alleen Hans die op het laatste nippertje stopte. Jan en Kees hadden meer oog voor de routeplanner dan voor de situatie. Totdat zij zagen dat zij tussen het snelverkeer waren beland. Er zat niets anders op dan via de vluchtstrook tegen het verkeer in en met hartkloppingen terug te rijden. Een beklemmende ervaring die goed is afgelopen en gelukkig niet is opgemerkt door het gezag.

WOENSDAG 18 – ZATERDAG 21 MEI

Het doel van onze 'bedevaart' bereikt: Liverpool, de stad die onlosmakelijk is verbonden met de Beatles. De stad die je als fan eens bezocht moet hebben. Die daad was nu definitief bij het woord gevoegd. Een onverwachte bijzonderheid was dat ons onderkomen - Henderson House – vlak bij een ander icoon lag, bij Anfield, het stadion van FC Liverpool.

Het is een van die ooit verloederde havensteden die veranderd zijn in een moderne en dynamische metropool waar voor iedereen van alles en nog wat te beleven valt. Een stad die je uitnodigt om al

wandelend kennis met haar te maken. Omdat we lang op de brommer hadden gezeten, leek het ons een goed idee om de stad te voet te verkennen. Maar we zijn daar snel op teruggekomen. Dat viel tegen, omdat de afstanden groter waren dan we hadden gedacht.

Hoogtepunten lagen voor Beatle-liefhebbers voor de hand: de Cavern Club, het Beatles Museum, de

Magical Mystery Tour per bus en Penny Lane. Aan de Yellow Submarine in de haven zijn we niet toegekomen

De Cavern Club, waar de Beatles ontdekt zijn door Brian Epstein, bestaat niet meer. Het is zorgvuldig gesloopt, maar met zoveel mogelijk originele stenen werd een nieuwe Cavern Club gebouwd op ongeveer dezelfde plek. Een magische 'tempel', of beter gezegd kelder, waar de hele dag muziek wordt gemaakt en wordt gedanst.

De Magical Mystery bustocht voerde ons langs plekken in Liverpool die nauw verbonden zijn met de Beatles. Hoe groot hun betekenis is geweest voor Engeland blijkt uit het feit dat het geboortehuis van twee Beatles eigendom zijn van de National Trust. Deze organisatie beheert honderden locaties die als erfgoed gelden en die van historisch belang zijn voor Engeland.

Het bezoek aan het Beatles Museum was een ervaring die heel wat herinneringen losmaakte. Het is een ontdekkingsreis door het verleden van de Beatles aan de hand van zo'n duizend authentieke voorwerpen. Te veel om allemaal te bekijken.

Lopen over Penny Lane was een ervaring die meer indruk maakte dan we dachten. Het is een klassieker uit hun oeuvre die een bijzondere plaats inneemt door de wijze waarop zij persoonlijke jeugdherinneringen aan de straat

onder woorden hebben gebracht en op muziek hebben gezet (in 1967). De bushalte waar John Lennon en Paul McCartney elkaar ontmoetten op weg naar de stad. De kapperszaak met foto's van gekapte modellen, de brandweerman, de bank op de hoek.... Daar moesten we natuurlijk op de foto met de Puch bij het straatnaambordje.

TERUGREIS ZONDAG 22 MEI – WOENSDAG 25 MEI

De terugreis begon voorspoedig zonder vermeldenswaardige ervaringen. De eerste etappe eindigde in Gisburn. De tegenstelling kon niet groter, de overgang van een wereldstad naar een dorp dat uit drie huizen bestond en de Fox Hill Barn waar wij hebben overnacht. We namen daar afscheid met een wederzijdse belofte met onze gastheer: als wij terugkomen speelt hij op zijn accordeon speciaal voor ons *We'll Meet Again*. Geen nummer van de Beatles, maar een hit uit de Tweede Wereldoorlog die gezongen werd door Vera Lynn. Engelse soldaten putten hier hoop uit op een behouden thuiskomst.

Op naar Whitby voor de laatste overnachting voor de overtocht naar IJmuiden. Het was al snel gedaan met alle voorspoed. Het was alsof een hogere macht zijn uiterste best deed om ons langer in Engeland te houden dan wij van plan waren.

In de heuvels bleef Jan achter omdat zijn brommer wat minder snel was dan die van de anderen. Geen probleem, want we hadden allemaal een gedetailleerde routebeschrijving. Het werd pas een probleem toen Jan's Puch de moed moest opgeven omdat de krukaslagers kapot waren en herstel in de gegeven omstandigheden niet mogelijk was. Na enige tijd meldde de voorhoede zich telefonisch. Waar hij bleef? Hier, was de simpele reactie die het begin was van crisisberaad. Opnieuw was het de hogere macht die de oplossing bood. Geen leuke, want hier zouden onze wegen zich voorlopig scheiden. De voorhoede was gestopt voor een boerderij, waar zij aanklopten voor hulp. De boer was bereid om met de Landrover met veewagen Jan op te halen. Ja, zij konden hier in de buurt een bus huren zodat Jan de volgende dag zijn brommer naar Newcastle kon brengen. De anderen zouden de geplande route naar de ferry volgen. Geen leuke oplossing, maar de enige mogelijkheid. *We'll meet*

again in Newcastle. Over twee dagen.

De chauffeur van de taxi die Jan kwam halen om hem naar een hotel te brengen, gooide roet in het eten. Als Jan een bus huurde, moest hij die ook weer terugbrengen naar de verhuurder. Nee, de bus laten ophalen behoorde niet tot de service. Maar wat natuurlijk wel kon, was dat de taxichauffeur Jan met zijn brommer naar Newcastle bracht. En zo geschiedde het. En zo moest Jan de tijd zien door te komen in een hotel met uitzicht op een desolaat havengebied.

De anderen legden de laatste mijlen in Engeland per brommer af. Behalve Fred die als laatste panne kreeg en de laatste twee mijl naar de ferry aflegde aan de sleepkabel van Hans.

Terug in Nederland bleek het weer te kloppen, de Wijsheid van Cruijff: elk nadeel heeft een voordeel. De pechvogels Fred en Jan konden als voetgangers zo van boord lopen. Hans en Kees moesten als berijders van een motorvoertuig aantonen dat ze zich niet te buiten waren gegaan aan de alcohol en behoorden tot de passagiers die verplicht een blaastest moesten afnemen. Ze mochten naar huis. In IJmuiden stond Roy, de schoonzoon van Jan, te wachten met een auto met aanhanger om Fred en Jan met hun brommers naar huis te brengen. Eind goed, al goed

De vrijheid van de brommer

Als we terugkijken en de balans opmaken dan is de conclusie: het was een prachtig avontuur. Je beleeft dingen die je achter de geraniums nooit zou meemaken. Was het allemaal even verantwoord? Daar valt over te redetwisten. Een stijging van tien procent omhoog betekent meestal

ook dat je weer tien procent naar beneden moet. En dat gaat hard. Het laatste stuk naar de ferry moest ook nog geklaard worden. Op een 'circuit' van twee vierbaanswegen. Om bij de boot te komen, moesten we naar de andere kant van de rivier. Moesten we van de meest linkse baan helemaal naar uiterst rechts. In de stromende regen. Maar ja, je bent jong en je wilt wat en dan doe je weleens gek. Het was een mooi avontuur en de herinneringen eraan pakt niemand ons meer af.' Het was zo'n moment om voor de zoveelste keer tijdens deze reis te verzuchten: Dat we dit op onze leeftijd nog mogen meemaken.' Voor Jan en Kees had deze reis een extra dimensie, omdat zij op 6 juni 1964 in de veilinghal in Blokker aanwezig waren bij het enige concert dat de Beatles in Nederland hebben gegeven. Het was een kort optreden, maar een herinnering die als de groeve van een grammofoonplaat is opgeslagen.

De reis was ook, en misschien wel vooral, een herbeleving van de vrijheid die de brommer je gaf in je jonge jaren. Je kon je losmaken van de plek van je dagelijks leven. Even al het vertrouwde achter je laten en zelf ontdekken wat de wereld nog meer te bieden had. Wij hebben dankzij de Puch ontdekt wat Engeland, Liverpool en de Beatles ons te bieden hadden.

Opgetekend door Jaap de Jong Krommenie

